

Από την Αθήνα του 1998 στην Πόλη του 2013

Του Αλέξη Παπαχελά

Η Ιστορία κάνει κύκλους, αυτή είναι η γοητεία της όταν τη μελετάς, αλλά όχι απαραίτητα και όταν τη ζεις... Βρέθηκα πριν από λίγες ημέρες στην Κωνσταντινούπολη για μια εκδήλωση στη μνήμη του γνωστού Τούρκου δημοσιογράφου Μεχμέτ Αλί Μπράντ. Θυμήθηκα την έκφρασή του όταν είχε επισκεφθεί την Αθήνα περί το 1998. Ήταν εντυπωσιασμένος από τον πλούτο, τον δυναμισμό, το ευρωπαϊκό «χρώμα» που ήταν παντού εμφανές. «Πω πω, έχετε προχωρήσει πολύ εσείς, μας έχετε αφήσει πολύ πίσω», μου είπε στο τέλος μιας μεγά-

λης βόλτας στην Αθήνα. Ομολογώ πως αν ζούσε σήμερα θα ήταν αρκετά λογικό να αλλάξουμε ρόλους. Η Τουρκία του 2013 εκπέμπει αυτοπεποίθηση και έχει κάνει τεράστια βήματα που είναι εύκολα ορατά.

Ας ξεκινήσουμε με το αεροσκάφος των τουρκικών αερογραμμών που ήταν γεμάτο Ελληνοαμερικανούς. Ποιος θα πίστευε πριν από 20 χρόνια ότι θα άκουγε τη φράση «πατριώτη με βοηθάς να κατεβάσω τη βαλίτσα;» σε ένα τουρκικό αεροπλάνο. Αυτή είναι όμως η πραγματικότητα, καθώς το αεροδρόμιο Ατατούρκ έχει καταστεί

κόμβος για ταξίδια στην Αμερική, την Ασία και την Αφρική. Εμείς το παίζαμε εθνικώς υπερήφανοι και από τον πολύ λαϊκισμό κάναμε πανάκριβο το αεροδρόμιό μας, το οποίο ουδέποτε κατάφερε να γίνει, μικρός έστω, κόμβος.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Στους δρόμους βλέπεις την οικοδομική ανάπτυξη και τα νέα συγκροτήματα που κτίζονται πάνω στον Βόσπορο. Και βεβαίως εντυπωσιάζουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που έχουν ανθήσει και τα οποία κά-

ναι μοιάζουν με φτωχούς συγγενείς. Η Τουρκία έχει κάνει πολλά βήματα γιατί πέρασε από τον δικό της «Ανδρέα» στο πρόσωπο του Ερντογάν. Με μία μεγάλη διαφορά.

Ο Τούρκος ηγέτης φρόντισε να εκσυγχρονίσει τη

χώρα και να απελευθερώσει τις δημιουργικές της δυνάμεις, την ίδια ώρα που έβαζε μέσα στο σύστημα τις μάζες της Ανατολίας που τον ψήφισαν. Γκρέμισε πολλούς αναχρονιστικούς θεσμούς, αλλά έκτισε κιόλας ο Ερντογάν.

Την Ιστορία δεν μπορείς όμως ποτέ να τη βλέπεις μέσα από μια... πολυάριθμη, μια στιγμιαία φωτογραφία. Η Τουρκία βρίσκεται σήμερα σε ακμή, αλλά υπάρχουν ρωγμές που τρομάζουν πολλούς που την παρακολουθούν προσεκτικά.

Στην εξωτερική πολιτική δεν της έχει τύπο απολύτως, γιατί η υπερκινητικότητα και ο μεγαλοϊδεατισμός άνοιξαν μέτωπα χωρίς στρατηγικό όφελος. Στην οικονομία είναι πολλοί αυτοί που φοβούνται ότι θα σκάσει η φούσκα των ακινήτων και κατά συνέπεια των τραπεζών.

Όσο για τη δημοκρατία,

δοκιμάζεται όπως φαίνεται από τα όσα αντιμετωπίζουν οι μη καθεστωτικοί δημοσιογράφοι.

Καλό είναι, λοιπόν, να μη βγάλουμε ακόμη συμπεράσματα για το τι μας επιφυλάσσει το μέλλον σε 20-30 χρόνια. Η Ελλάδα βρίσκεται σήμερα σε πολύ χαμηλό σημείο, αλλά έχει ξαναπεράσει ανάλογες φάσεις στην ιστορία της. Και η Τουρκία αντιστοίχως έχει γνωρίσει άνθηση, έχει όμως περάσει και από περιόδους κατάρρευσης και παρακμής, ακόμη και στην πρόσφατη ιστορία της. Είπαμε, η Ιστορία δεν είναι ποτέ προβλέψιμη, βαρετή, γραμμική.

Η ΑΥΓΗ

Η σημασία της υποψηφιότητας Τσίπρα

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η υποψηφιότητα του Αλέξη Τσίπρα για τη θέση του προέδρου της Ε.Ε. ως εκπροσώπου του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ) έτυχε θετικής γενικά υποδοχής από την ευρωπαϊκή και ελληνική κοινή γνώμη. Την αντιμετώπισαν ως αφητηρία ενός μακρύ δρόμου εναλλακτικής ιδεολογικής, πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης και πορείας της Ε.Ε. Μόνο ορισμένοι εκπρόσωποι της ηγετικής ομάδας της Ν.Δ., που έχουν εμπυλιοπολεμική νοοτροπία, προσπάθησαν να υποβαθμίσουν την τιμητική για την ελληνική κοινωνία υποψηφιότητα με την κωμικοτραγική αιτιολογία ότι πρόκειται για πρόταση των εξτρεμιστικών ευρωπαϊκών κομμάτων!

Είναι προφανές ότι οι πολλοί Ευρωπαίοι πολιτικοί ακτιβιστές και διανοούμενοι, που εμπνεύστηκαν και προωθούν την υποψηφιότητα Τσίπρα, θέλουν να δώσουν τον ειδικό αυτό συμβολισμό τοποθετώντας στην εμπροσθοφυλακή των αγώνων των Ευρωπαίων πολιτών τον αγώνα που δίνει σήμερα ο μαρτυρικός ελληνικός λαός και ο ευρωπαϊκός Νότος. Γιατί αυτοί έχουν -πρώτοι και κυρίως- υποστεί την πιο βίαιη υποτίμηση των δικαιωμάτων τους και τη λεηλασία του διαχρονικού κοινωνικού τους πλούτου.

Έτσι, με την πρόταση της υποψηφιότητας Τσίπρα επιδιώκουν να στείλουν ένα ηχηρό μήνυμα στην Ευρώπη και τον κόσμο, ανυψώνοντας τον ηγέτη της Αριστεράς του λαού εκείνου που έχει γίνει το «πειραματόζωο» της νέας καπιταλιστικής συσώρευσης. Και του οποίου το κρατικό φαινόμενο υποβαθμίζεται (για πρώτη φορά από την επαναστατική του) στην τάξη του «παρία», μεταλλασμένο σε μια μεταμοντέρνα αποικιακή χρέουσα.

Και επειδή εκτιμάται ότι η μεγέθυνση του ΣΥΡΙΖΑ αντικατοπτρίζει την ιδεολογική και χρονική πρωτοπορία του ελληνικού λαού έναντι των άλλων ευρωπαϊκών, έδωσαν υπόσταση στο κάλεσμα της ενωτικής δράσης και σε όλους τους λαούς του Βορρά, αφού και αυτοί με τη σειρά τους θα υποστούν τις συνέπειες του τρόπου αντιμετώπισης της καπιταλιστικής κρίσης.

Ορισμένοι σύντροφοι της βάσης και των οργάνων διατυπώνουν έναν σκεπτικισμό, που

εκφράστηκε και στην Κ.Ε. της προηγούμενης εβδομάδας, με την επιφύλαξη ότι η αποδοχή της πρότασης από τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Αλέξη Τσίπρα μπορεί να αποτελέσει την απαρχή της ενσωμάτωσής του στην αλλοτριωτική Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή και στις πολιτικές που διαχέει. Κατ'αυτούς, θα έπρεπε να απορριφθεί αφού το ζητούμενο είναι να γκρεμιστεί το συγκεκριμένο ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Η ταύτιση όμως του ευρωπαϊκού μεγαώρου με τη «σφηκοφωλιά» του καπιταλισμού, είναι μια αντιδιαλεκτική και ανιστόρητη σύλληψη που δημιουργεί ένα φανταστικό μόνο πεδίο των λαϊκών ταξικών αγώνων. Αυτές τις έννοιες, δηλαδή τις χωρητικότητες και τις οριοθετήσεις του πεδίου των αγώνων των εργαζομένων και των οργανώσεών τους, τις είχαν ξεκαθαρίσει νωρίς οι κλασικοί του μαρξισμού, του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού, που πάντα εξόρκιζαν την απομάκρυνση από το ευρύτερο πεδίο του ταξικού αγώνα και της εργατικής-προλεταριακής αλληλεγγύης.

Επομένως η μάχη σήμερα στην Ε.Ε. δεν είναι μάχη υπέρ των θεσμών, της δομής, της ιδεολογίας της... Είναι μάχη για τη συσπείρωση των λαών, την ένωση των ταξικών δυνάμεων, την εξέγερσή τους έναντι του Διευθυντηρίου, που οδηγεί κυρίως αρχα κράτη σε καθεστώδες πολύπλευρης υποτέλειας, παράδοσης και ενσωμάτωσης.

Από καιρό άλλωστε ο ΣΥΡΙΖΑ, ενόψει των ευρωεκλογών, αποφάσισε να δώσει τη μάχη της ανεύρεσης συμμάχων και λαϊκών ερεισμάτων για να πετύχει η επιθετική-συγκρουσιακή καταγγελτική διαπραγμάτευση της Δανειακής Σύμβασης που θα ακολουθήσει μετά την εσωτερική κατάργηση των Μνημονίων. Υπ'αυτή την έννοια δεν πρέπει να συγχέεται το ενδεχόμενο σύγκρουσης σε περίπτωση αδιεξόδου και μονομερών ενεργειών, με την κινητοποίηση των λαών που προωθεί η διεκδίκηση της θέσης. Γιατί με αυτό το πανευρωπαϊκό επιπέδου εγχείρημα ενισχύεται η διαπραγματευτική μας δύναμη.

Μόνο θετικά λοιπόν η συνολική Αριστερά, αλλά και ο Νότος, μπορούν να προσδοκούν από την εύστοχη και εμπνευσμένη αυτή υποψηφιότητα.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Φαρμακερές... θεραπείες

Δυο νέες θεραπείες για την αντιμετώπιση του κακοήθους μελανώματος παρουσιάστηκαν από γιατρούς. Τα φάρμακα και για τις δύο περιπτώσεις παράγονται από πολυεθνικές φαρμακευτικές εταιρείες.

Το ένα στοιχίζει 8.000 ευρώ και μπορεί να χρειαστεί να το παίρνει ο άρρωστος μέχρι και δύο χρόνια. Το άλλο στοιχίζει 58.000 ευρώ και χορηγείται τέσσερις φορές. Στην Ελλάδα οι άρρωστοι από κακόηθες μελάνωμα είναι κοντά στους 200.

Οι 100 άρρωστοι θα χρειαστούν οπωσδήποτε θεραπεία με το πρώτο φάρμακο. Δηλαδή ο ΕΟΠΥΥ -η συμμετοχή του αρρώστου είναι μηδενική- θα πληρώσει: 8.000 X 24 μήνες X 100 άτομα = 19,2 εκατ. ευρώ. Για τους άλλους 100 το κόστολόγιο είναι το εξής: 58.000 X 4 φορές X 100 άτομα = 23,2 εκατ. ευρώ.

Φαρμακεροί, βέβαια, οι υπολογισμοί. Αλλά

έτσι γίνεται η κοστολόγηση των φαρμάκων, που πρέπει να καλύπτει την καινοτομία - όπως λένε οι πολυεθνικές- αλλά, πρωτίστως, και την κερδοφορία - που δεν το λένε οι πολυεθνικές.

Η ζωή και ο θάνατος -όσο κι αν οι γιατροί διατείνονται ότι η επιστήμη είναι υπεράνω των αριθμών- αποτελούν «μια αγορά πολλών δισεκατομμυρίων», όπως έλεγαν, πρόσφατα, μια ελληνική και μια ξένη εταιρεία που έκαναν συμφωνία για την παραγωγή νέων φαρμάκων βιοτεχνολογίας.

Αυτά ισχύουν όταν το φάρμακο είναι εμπόρευμα και χρησιμοποιείται ως μέσο κερδοφορίας. Αυτά δε θα συμβαίνουν όταν οι πρόοδοι της επιστήμης και τα φάρμακα χρησιμοποιηθούν για τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Όταν δηλαδή θα κοινωνικοποιηθούν τα μέσα παραγωγής

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΣΚΕΨΗ

Όποιος εντρυφήσει στους σημερινούς «Άλλους πρωταγωνιστές» θα έχει διπλό κέρδος: πρώτον, την ανάγνωση συγκινητικών ανθρώπινων ιστοριών και, δεύτερον, τροφή για σκέψη.

Παιδιά από αλβανούς γονείς, που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και σπούδασαν εδώ, αναγκάζονται να επιστρέψουν στην πατρίδα των γονιών τους για οικονομικούς λόγους - και δακρύζουν κάθε ημέρα για τη δική τους πατρίδα, την Ελλάδα.

«Δεν θα γίνεις Έλληνας ποτέ, Αλβανέ...»: δονούσε για χρόνια το σύνθημα τα γήπεδα, αλλά και τους δρόμους - και όχι μόνον στην εποχή της κρίσης, αλλά και πολύ νωρίτερα, στις «καλές ημέρες της ευημερίας». Ήταν το σύνθημα που συμπύκνωνε την πολιτική του ρατσιστικού μίσους - μια πολιτική που βρίσκει περισσότερα ευήκοα ώτα στην εποχή του Μνημονίου και έχει φέρει τη Χρυσή Αυγή στην τρίτη θέση των δημοσκοπήσεων.

«Έλληνας γεννιέσαι, δεν γίνεσαι» - αυτό επιτάσσει η ιδεολογία του ρατσισμού. Μία ιδεολογία που ξεχνά τις εκατοντάδες χιλιάδες

των Ελλήνων που από τις αρχές του περασμένου αιώνα μετανάστευσαν ανά την υφήλιο για μία καλύτερη ζωή, που ρίζωσαν στις νέες τους πατρίδες και έκαναν παιδιά έχοντας να αντιμετωπίσουν τον ρατσισμό των «άλλων».

Μία ιδεολογία που δεν χωρά τον Χρήστο, που ονειρευόταν το μέλλον του στην πατρίδα του Λαγονησίου και τώρα τον φωνάζουν «Γκρεγκ» (Ελληνα) στην Αλβανία. Μία ιδεολογία που δεν χωρά την Άννα, την Εστυλιάννα και τον Μάριο. Μία ιδεολογία που φαντάζει βολική για πολλούς στον καιρό της κρίσης, αλλά που είναι βασισμένη στο μίσος και στο ψέμα.

Τα παιδιά από ξένους γονείς που μεγαλώνουν στα ελληνικά σχολεία είναι Ελληνόπουλα. Είναι δικά μας παιδιά: δεν μπορούν - και δεν θέλουν - να ονειρευτούν το μέλλον τους στην Αλβανία, στην Ουκρανία ή στη Νιγηρία.

Αυτά τα παιδιά είναι το μέλλον της Ελλάδας, όσο και τα υπόλοιπα Ελληνόπουλα. Και τους επαγγελματίες του μίσους δεν αρκεί να τους κλείνουμε στη φυλακή: πρέπει να τους βγάλουμε από μέσα μας - τόσο όλοι εμείς όσο και οι κυβερνώντες!